Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 83 366 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 16 september 1982 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. Eind 1999 of begin 2000 kwam uw broer, A. Y. (…), om het leven, hoogstwaarschijnlijk tijdens een militaire actie. Op 9 augustus 2000 huwde u op traditionele wijze met I. S. (…). Na de geboorte van uw zoon, op 29 mei 2001, liet u dit huwelijk ook officieel registreren. Op 13 juni 2001, slechts 2 weken na uw bevalling, kwam uw man om het leven als gevolg van een explosie ter hoogte van een militaire controlepost. In 2006 verloor u ook nog uw andere broer, A. Y. (…), die vermoord werd door de ordediensten omdat hij valselijk verondersteld werd een rebel te zijn. Hij liet een vrouw en een pasgeboren kind achter. Zijn vrouw begon echter snel een nieuwe relatie en trad in 2008 reeds opnieuw in het huwelijk. Daarom deed ze afstand van haar dochter, S. Y. (…) (O.V. X), over wie u nog datzelfde jaar de voogdij kreeg. Na het vertrek van haar moeder verbleef

S. (…) bij uw vader, aangezien u zelf besloten had om na de dood van uw man bij uw schoonfamilie te blijven wonen. S. (…) wilde echter bij u wonen, maar volgens de Tsjetsjeense tradities is dat niet toegelaten. Zelf wilde u S. (…) ook bij u hebben, want u was bang dat haar iets zou overkomen. Omwille van de bestaande tradities was het echter uitgesloten dat u samen met uw eigen zoon bij uw vader zou gaan inwonen. Vertrekken was voor u daarom de enige uitweg.
U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 5 november 2010. Samen met uw zoon en nichtje reisde u met een taxi naar Pjatigorsk (Rusland), waar u de trein naar Belarus nam. Vanuit Belarus reisden jullie vervolgens door naar Polen, van waaruit jullie met een taxi naar België kwamen. U bereikte België op 12 november 2010 en op 22 november 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.
B. Motivering
De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.
Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.
Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.
Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u problemen kende met uw schoonfamilie nadat u de voogdij over uw nichtje had verkregen.
Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u naar aanleiding van uw problemen in uw land van herkomst niet op bescherming zou kunnen rekenen. Zo stelde u dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omdat het er voor u onmogelijk was om er samen met uw eigen zoontje en uw nichtje S. (…) in een huis te wonen. Na het overlijden van uw man, bleef u bij uw schoonfamilie wonen. Omwille van de Tsjetsjeense tradities was het echter niet toegelaten dat uw nichtje S. (…) bij u en uw schoonfamilie zou komen inwonen. Anderzijds zou uw schoonfamilie omwille van diezelfde tradities nooit toelaten dat u samen met uw zoontje zou intrekken bij uw vader, bij wie S. (…) sinds het vertrek van haar moeder verbleef (CGVS, p. 12-13). Er moet echter op gewezen worden dat u onvoldoende pogingen hebt gedaan om in uw eigen land bescherming te verkrijgen. Zo gaf u wel aan dat uw schoonfamilie nooit zou toelaten dat uw nichtje eveneens bij hen zou komen wonen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hen zelfs nooit gevraagd heeft of ze hiermee akkoord zouden gaan, omdat dat in Tsjetsjenië niet gedaan wordt (CGVS, p. 12). Daarnaast wierp u op dat het omwille van de Tsjetsjeense tradities evenmin mogelijk zou zijn om samen met uw zoontje in te trekken bij uw vader, bij wie S. (…) reeds verbleef. Uw schoonfamilie zou immers nooit toelaten dat hun kleinzoon elders woont (CGVS, p.12-13). In dit verband dient echter gewezen te worden op uw wettelijke rechten als biologische moeder van uw kind (zie ook informatie toegevoegd aan het administratief dossier), waarop u zich nooit beroepen heeft (CGVS, p. 13). Zo ging u wel naar de rechtbank om de voogdij over uw nichtje te verkrijgen, die u ook toegekend werd (CGVS, p. 9 en 12), maar heeft u nooit dergelijke stappen ondernomen met betrekking tot uw eigen zoon (CGVS, p. 13). Toen u hierop attent gemaakt werd, bleef u steeds verwijzen naar de gewoontes in Tsjetsjenië (CGVS, p. 13). Gelet op het zwaarwichtige karakter van internationale bescherming zijn de lokale gewoontes echter geen afdoende reden om geen bescherming te zoeken in uw land van herkomst. Te meer omdat er geen enkele aanwijzing is dat u niet op bescherming van uw eigen autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaarde immers dat u al sinds 2008 wilde vertrekken, maar de stap niet durfde te zetten (CGVS, p. 13). In 2008 diende u bij de rechtbank een aanvraag in om de voogdij te krijgen over uw nichtje S. (…), waarna de voogdij u ook werd toegekend (CGVS, p. 7 en 9). In datzelfde jaar vroeg u bij uw overheid ook een internationaal paspoort aan, dat u zonder problemen verkreeg (CGVS, p.9-10). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.
De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, de geboorteakte van uw zoon en nichtje, de overlijdensakte van uw man en jongste broer en officiële documenten aangaande de voogdij over uw nichtje) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en de geboorteaktes van uw zoon en nichtje alsook de overlijdensaktes van uw man en jongste broer bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De officiële documenten aangaande de voogdij over uw nichtje ten slotte bevatten de niet betwiste informatie dat haar moeder afstand deed van uw nichtje, waarna u wettelijk de voogdij verkreeg.
Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de "*algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur*", waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij geheel ten onrechte stelt dat lokale gewoontes geen afdoende reden kunnen zijn om geen bescherming te zoeken in het land van herkomst. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich nogmaals op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat ingevolge samenhang beide middelen gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij op geen enkel moment haar relaas in twijfel trekt, dat haar relaas dan ook afdoende coherent, omstandig en mogelijk is om als waarachtig te worden beschouwd en dat verwerende partij enkel betwist dat er *in casu* beroep kan worden gedaan op internationale bescherming.

Verzoekende partij erkent dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming, en dat men derhalve aannemelijk dient te maken dat men alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en, indien dat niet het geval is, aannemelijk dient te maken om welke reden men geen beroep deed op de nationale autoriteiten. Het is *in casu* volgens verzoekende partij evenwel duidelijk dat zij de bescherming in haar land van herkomst niet kon inroepen. Zij verwijst hiervoor naar

de lokale gewoontes in haar land. Geheel ten onrechte stelt verwerende partij dat lokale gewoontes geen afdoende reden kunnen zijn om geen bescherming te zoeken in het land van herkomst, argumenteert verzoekende partij. Zij is de mening toegedaan dat, wanneer zij door de lokale gewoontes in een positie wordt gebracht waarbij zij met haar eigen kind en het kind waarover zij de voogdij heeft nergens terecht kan en zelfs aanhoudende problemen met haar (schoon)familie kent, zij terecht haar toevlucht kan nemen tot internationale bescherming.

Verder merkt verzoekende partij op dat verwerende partij overigens niet betwist dat haar problematiek onder de lokale gewoontes valt en dat verwerende partij nalaat om aan te tonen wat de nationale overheid kon doen om haar te beschermen en of verzoekende partij effectief beroep op haar kon doen.

Verzoekende partij concludeert dat, aangezien haar verklaringen niet ongeloofwaardig worden geacht en daarenboven dient te worden vastgesteld dat zij, gelet op de lokale gewoontes, niet terecht kon bij de lokale overheid, moet worden aangenomen dat zij terecht om internationale bescherming verzoekt.

2.2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat het argument van verzoekende partij dat de waarachtigheid van haar relaas niet in twijfel wordt getrokken door de commissaris-generaal, *in casu* niet relevant is. Immers, uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus gestoeld is op de vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat zij naar aanleiding van haar problemen in haar land van herkomst niet op bescherming zou kunnen rekenen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de asielzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoekende partij argumenteert *in casu* dat zij, wanneer zij door de lokale gewoontes in een positie wordt gebracht waarbij zij met haar eigen kind en het kind waarover zij de voogdij heeft nergens terecht kan en zelfs aanhoudende problemen met haar (schoon)familie kent, terecht haar toevlucht kan nemen tot internationale bescherming, dat verwerende partij overigens niet betwist dat haar problematiek onder de lokale gewoontes valt en dat verwerende partij nalaat om aan te tonen wat de nationale overheid kon doen om haar te beschermen en of verzoekende partij effectief beroep kon doen op deze overheid. De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert in de zin dat verwerende partij zou hebben nagelaten om aan te tonen wat de nationale overheid kon doen om haar te beschermen en of verzoekende partij er effectief beroep op kon doen, de bewijslast op haarzelf rust en dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om door onderzoek de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing vermeld dat verzoekende partij geen pogingen heeft ondernomen om in haar eigen land bescherming te verkrijgen. Zo heeft zij zelfs nooit aan haar schoonfamilie gevraagd of zij akkoord zouden gaan met het voorstel of haar nichtje eveneens bij hen zou komen wonen, heeft zij, teneinde haar zoon bij haar vader te kunnen laten inwonen, geen enkele stap ondernomen, waarbij verwerende partij wijst op haar wettelijke rechten als biologische moeder van haar kind en op het feit dat zij voor haar nichtje wel naar de rechtbank stapte om de voogdij over haar te krijgen, wat haar ook werd toegekend, en dat verzoekende partij in 2008 een internationaal paspoort aanvroeg bij de overheid, hetgeen zij zonder problemen verkreeg.

Verder stelt de Raad vast dat de argumentatie van verzoekende partij verder niet meer inhoudt dan het louter tegenspreken van hetgeen in de bestreden beslissing vermeld staat, met name dat zij de bescherming in haar land van herkomst niet kon inroepen. De Raad herhaalt dat verwerende partij, op basis van de hierboven weergegeven gronden, terecht heeft beslist dat verzoekende partij dit echter niet

aannemelijk kan maken en vastgesteld dat zij geen pogingen heeft ondernomen teneinde bescherming te verkrijgen in haar land van herkomst. Het louter tegenspreken van de in de bestreden beslissing vermelde vaststelling, hierbij wederom verwijzend naar de lokale gewoontes in haar land, is niet van aard om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Derhalve kan worden besloten dat verzoekende partij niet alsnog aannemelijk maakt dat zij in haar land van herkomst geen bescherming kan verkrijgen voor haar problemen. Zij kan dan ook geen aanspraak maken op internationale bescherming.

2.2.3. Verzoekende partij kaart aan dat haar familie door de ordediensten in Tsjetsjenië wordt beschouwd als rebellen en dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat personen die gelieerd worden aan de rebellenbeweging een risico lopen om problemen te krijgen met de autoriteiten. Zij hekelt dat verwerende partij omtrent dit risico geen concreet onderzoek heeft gevoerd en dat zij aan verzoekende partij hierover geen vragen heeft gesteld, terwijl het risico op onmenselijke behandeling reëel is. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij, zoals blijkt uit de weergave van het feitenrelaas in de betreden beslissing, tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat haar broer A. omgekomen is, waarschijnlijk tijdens een militaire actie en dat haar broer As. vermoord werd door de ordediensten omdat hij valselijk verondersteld werd een rebel te zijn. Echter, verzoekende partij heeft aangegeven haar land van herkomst te hebben verlaten omdat zij problemen kende met haar schoonfamilie nadat zij de voogdij had verkregen over haar nichtje. Voor de volledigheid verwijst de Raad naar de inhoud van het gehoorverslag: "*Om welke redenen heeft u uw land van herkomst verlaten? (…) Ik heb die beslissing genomen om het land te verlaten opdat beide kinderen bij mij zouden blijven (…).*" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 17/02/2012, p. 12). Daar verzoekende partij tijdens haar gehoor niet aangeeft dat de problemen die haar familie zou hebben ondervonden met de autoriteiten tot de redenen behoren waarom zij haar land is ontvlucht, is het logisch dat verwerende partij hier dan ook niet verder op ingegaan is.

2.2.4. Uit wat vooraf gaat blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij voor haar problemen geen bescherming zou kunnen verkrijgen in haar land van herkomst. Derhalve kan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus evenwel kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.
In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: "*Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.*"
De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motivering ongemoeid laat en geen andersluidende informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn, waardoor deze motivering als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen

2.2.5. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik

heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 17 februari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij voor haar problemen niet op bescherming zou kunnen rekenen in haar land van herkomst, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. BIEBAUT